ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 49. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 16-го БЕРЕЗНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, MARCH 16, 1976 No. 49. VOL. LXXXIII

ВЛАДИКА МСТИСЛАВ УЗГІДНЮЄ З Л. І Т. ПЛЮЩАМИ ПРОГРАМУ ЇХНІХ ВІДВІДИН В ЗСА

Т. і Л. Плющі

Женева, Швайцарія. — (13 березня телефоном до членів Секретаріяту СКВУ — Американського терену).

Користаючи із своїх відвідин міжнародних установ в Женеві, Владика Митрополит Мстислав, Первоієрарх УАПЦеркви в діяспорі, перевів в днях 11 і 12 березня ц. р. розмови із Тетяною і Леонідом Плющами. В дружніх розмовах узгіднювано програму перебування Т. і Л. Плющів в Америці, яка частинно була вже раніше устійнена. Вони приїжджають сюди в третій декаді місяця березня на короткий час і перші їхні зустрічі будуть з українською громадою.

Спонзорами їхнього приїзду є СКВУ і його Комісія опіки над українськими політичними в'язнями та еміґрантами із СССР та сателітних країн, — що її очолює Владика Митрополит Мстислав і Український Конґресовий Комітет Америки.

Програма побуту Т. і Л. Плющів, що її узгіднено, буде подана українському громадянству в пресових повідомленнях. Як інформує Владика Мстислав, Леонід Плющ виїде 4-го квітня ц. р. до Канади.

ЛЕОНІД ПЛЮЩ В ЛИСТІ ДО УККА ПОТВЕРДЖУЄ БАЖАННЯ СТРІНУТИСЬ З УКРАЇНСЬКОЮ ГРОМАДОЮ

Головна канцелярія УККА отримала листа, що його текст нижче подаємо:

Вельмишановне Панство!

Париж, 1 III. 76 р. – Мішель Бруе отримав Вашого листа і переказав мені його зміст. М. Бруе попрохав мене відповісти Вам, бо не хоче бути посередником між мною і будь-ким.

Я дуже вдячний Вам за пропозицію зустрітися з українською громадою в ЗСА. Я з радістю піду на цю зустріч по приїзді до Америки. Про деталі цієї зустрічі, мабуть, краще буде домовитись на місці.

З пошаною

Л. Плющ

Індор турнір у Чікаґо

„Леви" — „Вісла" 1:1
„Леви" — „Швабен" 2:0
„Леви" — Кікерс" 4:0
„Леви" — „Ґрін-Вайт" 1:2

У січні, у Чікаґо Арморі Індор зачався турнір копаного м'яча за 1976 р. У турнірі змагається 16 дружин, по 8 дружин у Вищій та Першій Дивізіях. Вперше цього раку у згаданому Індор турнірі змагаються дві дружини із Латинсько-Американської Ліґи „Запотмен" у Вищій Дивізії і „Ліон" у Першій Дивізії.

У Вищій Дивізії разом із „Левами", минулорічним першуном, змагаються ще такі дружини: „Хорвати", „Ґрін - Вайт", „Запитмен", „Вісла", „Кікерс" „Геллевік", „Швабен". Змагання відбуваються майже кожної п'ятниці вечора за вийнятком тих днів, коли приміщення є зайняте на військові вправи. Минулого року змагання провадилися на штучній твердій підстілці, цього року на м'якій землі. Цей ґрунт є кращий для змагунів із огляду на їхню безпеку, зате на ньому тяжче контролювати м'яч. Досі „Леви" розіграли 4 змагання: два виграли, одні зремісували, одні програли. Здобувши 5 точок, знаходяться на другому місці. За ними слідують „Ґрін - Вайт", теж із 5-ма точками, однак „Леви" мають краще відношення воріт. На першому місці знаходяться „Хорвати" із 6-ма точками.

Назагал „Леви" цього року грають слабше, як грали минулого. Мимо високої кляси змагунів гра якось не клеїться. Не видно зіграння, точних подач, стрілів на ворота. Реміс із „Віслою" ще можна оправдати. Це молода амбітна дружина, що має у своєму складі кількох нових змагунів із Польщі. Зате тяжко погодитися із програною із „Ґрін-Вайт". Воротар Орест Банах, до речі найкращий воротар у Індор турнірі, у пропущених воротах не завинив. Завинила оборона, що не обставила як-слід змагунів. Рівнож у програній завинив атак, що не використав ряд догідних позицій, одну з них до порожних воріт. При щасті „Леви" могли легко здобути ще яких 3-4 воріт.

До кінця турніру залишились ще 3 змагання. „Леви" повинні докласти всіх зусиль, щоб ті змагання виграти, якщо хочуть здобути у турнірі якесь добре місце та грошов у нагороду. Склад дружини: О. Банах, Л. Кулінченко, Дж. Ґузелла, М. Крат, Ст. Шефер, Б. Шлапак, Е. Андрущишин, Хр. Кіпка, М. Іваник, Я. Лецюк. Провідник дружини: Орест Клюфас.

Роман Б. Припхан

УКРАЇНЦІ НЮ ЙОРКУ ВШАНУВАЛИ РОКОВИНИ Т. ШЕВЧЕНКА ВЕЛИКИМ КОНЦЕРТОМ

Ню Йорк (в.л-ць). — Великим добірним концертом на високому мистецькому рівні вшанувала цього року українська громада Великого Ню Йорку свого Пророка і пробудника душ Тараса Г. Шевченка — того, який залишив своїм землякам не тільки невмирущий „Заповіт" і „Посланіє", але також сотні інших непроминаючих у віках творів і його заклик „Свою Україну любіть...

Концерт, який відбувся в неділю, 14-го березня ц.р. в Джулія Річман Гайскул, заходами Комітету Об'єднаних Українсько - Американських Організацій — Метрополітального Відділу УККА та Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА, розпочався „Заповітом" у виконанні хору „Прометей" з Філядельфії під дириґентурою Михайля Длябоги. Після короткого вступного слова голови КОУАО д-ра В. Савчака, цей хор проспівав ще у першій частині три пісні „Огні горять" — С. Воробкевича, „Часом я тужу" — Б. Кудрика і „Ой пущу я кониченька" — М. Лисенка; і в другій частині „Хор Бранців" — М. Лисенка „Садок вишневий" — А. Гнатишина, а на настирливе домагання публіки ще дві пісні. Треба при цьому відмітити, що присутні мали змогу зустрітись знову з чоловічим хором „Прометей з Філядельфії, якому акомпаніювала Галя Мазурок, і їхній виступ напевно довго залишиться в пам'яті всіх, хто мав щастя бути учасником на цьогорічному Шевченківському концерті. Окремо хочеться відмітити прекрасне виконання хором пісні „Хор бранців", як зрештою і всіх інших пісень. Солістами в хорі виступали З. Чорнобіль і д-р Б. Сілецький. В перший частині виступали ще: рецитатор Аскольд Лозинський з Шевченковим „Посланієм", який вмілим виконанням поеми держав у великому напруженні публіку, прикраса наших численних концертів і академій Марта Кокольська - Мусійчук — сопрано, солістка Сити Опери, яка, при акомпаніяменті І. Соневицького, виконала: „Ой одна я, одна"— М. Лисенка, арію Оксани з опери „Гайдамаки" — Ю. Мейтуса і пісню Галі з опери „Назар Стодоля" — О. Чижко.

Друга частина програми розпочалась промовою д-ра Ігоря Соневицького, професора УКУ в Римі, який цим разом говорив на тему: „Шевченко і народна пісня", зібравши надзвичайно цікавий матеріял і силу цитат — Ф. Лазаревського, П. Куліша, княжни Репніної, М. Білозерського та інших, які близько знали Т. Шевченка і не тільки, як великого поета і маляра, але також, як любителя і до певної міри творця музики. У мистецький частині скрипаль-соліст Адріян Бриттан при акомпаньяменті Г. ДіПасквазіо, виконав шість композицій, між ними складну, але ефектовну композицію М. Равеля — „Циґане". Виступ А. Бриттана зробивнеабиякевраження на приявних. Рома Прийма-Богачевська хореографічною постановою Шевченкової „Розритої могили" ще раз показала високу клясу її балетної школи. У цьому виступі взяли участь: рецитатор Аскольд Лозинський; Україна — Роксоляна Бабюк; земля — С. Назаркевич, О. Яценко, О. Ґенза, Д. Ґенза, М. Мандзій, М. Івашків, Т. Поритко, Т. Оберишин, К. Скандура, Д. Скандура, А. Богачевська, К. Зєлик; діти — Л. Галів, Х. Сапієнза, М. Соневицька, Р. Сачко, Д. Кобаса, Л. Канятин, К. Кіришак, К. Кабалєро. Музику до інсценізації написав композитор І. Соневицький.

Програма, підготовою якої займався імпрезовий референт КОУАО Степан Чума із своїми помічниками, закінчилась відспіванням українського Національного гимну, що його заінтонував хор „Прометей" і підхопила публіка. Відповідні написи і мистецьке оформлення сцени приготовили Т. Шевчук і інж. Т. Гірняк.

Єгипет зірвав договір приязні і співпраці з Москвою

Каїро. — Єгипетський президент Анвар Садат заявив у тригодинній промові в єгипетському парляменті, що він рішився зірвати договір, що його підписав був разом із совєтським „президентом" Миколою Підгорним у 1971 році. У тому договорі, що його підписано на час 15 років, сказано, що „незламна приязнь триватиме на віки між нашими двома країнами і народами". Договір передбачував, м. ін., що ні одна з договірних сторін не має права підписувати з будь-котрою іншою країною будь-якої умови, неприхильної супроти другого партнера, та що обидві сторони будуть консультуватися в усіх важливих справах. Безпосередньою причиною зірвання договору Єгиптом став натиск Москви на Індію, щоб вона не продавала Єгиптові частини, що їх продукується в Індії, до совєтських літаків, які раніше отримав був Єгипет від СССР. Заяву президента Садата про зірвання договору приязні і співпраці з Москвою єгипетський парлямент зустрів бурею оплесків і цей факт — за коментарями єгипетської преси — віддзеркалював настрої широких кіл єгипетського суспільства. Єгипет старається за допомогу від західніх країн, зокрема від ЗСА.

Адв. Борис Антонович змагається за пост стейтового сенатора

Чікаґо, (ГМ). — На 16 березня призначено у Чікаґо і в стейті Ілліной правибори: коли ці рядки появляться друком, буде вже відбуватися ця важлива падія. Вона важлива й цікава особливо для українців, зокрема мешканців Чікаґо, з уваги на кандидатуру адв. Бориса Антоновича на іллінойського стейтового репрезентанта з 19-го законодавчого району. Від січня ц. р. Комітет для вибору Бориса Антоновича змобілізував поважний капітал і понад 150 добровільників — українців, еспанців, чорних, поляків, американців — і тим самим розбудив живу підтримку молодого адвоката в українській та в довкільних етнічних громадах 19-го району. Адвокат Антонович отримав всецілу підтримку місцевого Відділу Українського Конґресового Комітету ще в січні. Від того часу його кандидатуру одобрили обі чікаґські газети: „Сан Таймс", „Дейлі Нюз", три еспанські газети, чорна газета „Чікаґо Метро Нюз", польсько-американська політична ліґа КУК Кавнті, Республіканська Рада Національностей (яка охоплює 22 етнічних

(Закінчення на стор. 3-ій)

У Філядельфії відбулися наради діячів УДЦентру у справі консолідації

Філядельфія. — У суботу 13 березня ц.р. відбулися тут засідання нової Головної Управи Об'єднання Прихильників УНР під проводом її голови Павла Лимаренка, як також, окремо, Експозитури Центру УНР на американському терені під проводом її голови віце-през. проф. Миколи Степаненка. Поза питаннями поточного характеру, між ними справи відзначування 50-річчя трагічної смерти Головного Отамана Симона Петлюри у травні ц.р., найбільше уваги присвячено проблемі партійно-політичної консолідації в системі УНРади. Учасники наради з участю також голови Представництва УДЦентру в ЗСА Володимира Біляєва та голови такого Представництва у Канаді Миколи Липовецького, голови УНРади Івана Кедрина - Рудницького і 5-ох членів УНРади з 4-ох різних секторів ствердили за річ безсумніву, що теперішня трагічна ситуація в Україні та щораз більша загроза асиміляції вільної громади до чужомовного оточення в країнах поселення, вимагає імперативно зосередження всіх українських конструктивних сил в УНРаді. Тому рішено продовжувати консолідаційні заходи в цій справі, які повинні охопити всі партії й середовища, які знаходяться поза УНРадою. Приявні представники партій, заступлених в УНРаді, виявляли свою волю до консолідації та не бачили таких поважних перешкод, що їх не можна б перебороти, якщо по обох сторонах буде добра воля, спільність принципової державницької ідеології та зрозуміння для потреби компромісу. Водночас ствердженo, що механічна консолідація „за всяку ціну" не принесе користи справі і може створити зародки нових конфліктів та розбіжностей, якщо між усіма партнерами не буде тієї доброї волі, взаємного довір'я та льояльности супроти установи УДЦентру на базі Тимчасового закону з 10 червня 1948 р. Приявні висловлювали подяку на адресу ОУН (М) за добровільну посередницьку місію в консолідаційних заходах, які дали вже деякі успіхи та відпружили дещо атмосферу, яку проте все ще затруюють деякі партійні діячі своїми полемічними статтями з легкодушними закидами на адресу провідних кіл УДЦентру та з нехтуванням кодексу етики українського журналіста. Рішено скликати в найближчому часі наради з представниками однаково партій, заступлених в УНРаді як і тих, які там не заступлені, як теж скликати повну Президію УНРади для поінформування членів про стан консолідаційних заходів.

У Ливані знову може відновитись громадянська війна

Бейрут. — 66 з-посеред 99-ох членів ливанського парляменту звернулися листом до 65-тирічного президента Сулеймана Франжісха, щоб той добровільно зрікся президентури. Однак названий президент рішуче відмовив, заявивши, що він зречеться тільки тоді, коли формально й офіційно три четвертих ливанського парляменту висловлять недовір'я. Але парляментарна більшість не хоче цього зробити. Тоді — наприкінці минулого тижня — генерал Азіс аль Ахдаб проголосив себе військовим губернатором Бейруту й оточив групою вірних йому старшин палац президента, — проте сам той генерал признав, що він має за собою тільки старшин, а не вояків. Однаково політичний світ, як військо поділені на католиків і мусульман та на прихильників глибоких конституційних реформ і традиціоналістів - консерватистів.

Олександер Слободяник концертує успішно в Ню Йорку

Ню Йорк, Н. И. — Олександер Слободяник, 34-літній український піяніст, виступив тут поновно з індивідуальним концертом в неділю, 14-го березня, в Ейвері Фішер Голлі, здобуваючи знову надзвичайно прихильну критику місцевих рецензентів. Його концерт, одинокий в цьому сезоні в Ню Йорку, був „особливою подією", відмічує рецензент „Ню Йорк Таймс-у" Джон Раквелл, у виданні цього щоденника з 15-го березня, підкреслюючи, що навіть трикратні переривання концерту демонстрантами в обороні совєтських жидів не могли затьмарити блискучого виступу О. Слободяника. Зовсім фальшиво і помилково, Дж. Роквелл назвав О. Слободяника „російським піяністом", хоча в програмках цього як і попередніх концертів О. Слободяника в Америці його походження було подане як українське. Це нова нагода висилати листи з спростуванням до того рецензента на адресу „Н. И. Таймсу".

Олександер Слободяник.

„О. Слободяник є віртуозом . . . його основною стилістичною характеристикою є блискучо легкий і плинний спосіб гри, поєднаний з нахилом до найтонкіших контрастів у звуці і в темпі".

Хоча цей стиль не найкраще проявився в Бетговена „Патетичній сонаті", — твердить рецензент, то він вповні підходив до решти програми, особливо до Шопена „Балляди" ч. 4 в Ф-моль і Шерцо ч. 1 в Б-моль і до Ліста вальца „Мефісто". Рецензент крім цього відмічує виконання Скрябіна „Аллеґро де консерт" в Б-моль і Н. Міясковського „Сонату ч. 4" в Ц-моль. Цю останню композицію критик називає віртуозною, стверджуючи, що О. Слободяник підкреслив це „в блискучо переконливий спосіб".

Виступ О. Слободяника в Ню Йорку — це його п'ята поява в ЗСА від часу його дебюту в 1968 році. Він концертував з успіхом в 1969, 1970 і 1972-73 роках, виступаючи вперше з Нюйоркською Фільгармонійною оркестрою в 1970 році.

АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, В 50-ту РІЧНИЦЮ СМЕРТИ СИМОНА ПЕТЛЮРИ.

Дорогі Брати і Сестри!

Державний Центр Української Народної Республіки, що поза межами України являється єдиним леґальним репрезентантом української державности, проголосив 1976 рік **„Роком Симона Петлюри"**, кличучи водночас українську громадськість у діяспорі до гідного відзначення 50-тої річниці трагічної смерти Голови Директорії й Головного Отамана Військ УНР. З подібним закликом звернулася Президія Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців, який є начальною всеукраїнською громадською установою у вільному світі.

До цих звернень всеціло приєднується й Собор Єпископів Української Автокефальної Православної Церкви, який, на своїй надзвичайній сесії, що відбулася 18 лютого, постановив доручити Всечесному Духовенству нашої Церкви пом'янути молитовно спочилого Голову Української Держави, відправляючи в неділю 30 травня урочисту панахиду за Його душу. Крім того Собор Єпископів висловлює побажання, щоб у сам день смерти Покійного — 25 травня, там де на це дозволять обставини, була відправлена Заупокійна Св. Літургія й панахида за слугу Божого воїна Симона.

Дорогі й улюблені, повідомляючи вас про цю постанову Собору Єпископів, одночасно звертаємось з сердечним проханням: — виявити Спочилому, в 50-ту річницю Його трагічної смерти, якнайглибшу пошану. Саме до такої пошани кличе нас усіх передусім Його жертва крови,, що її зложив Він на вівтар Батьківщини, очолюючи до останніх хвилин свого життя боротьбу за волю й державність України.

Виявити якнайщирішу пошану Симонові Петлюрі зобов'язує нас щи й те, що в Його особі наша Церква втратила не тільки свого вірного сина та освіченого православного богослова, але й великого Державного Мужа, який свідомий благотворчого впливу Української Православної Церкви на життя української нації в минулих віках, особливо в ділі збагачення української національної скарбниці в релігійно-культурні цінноці, вказав прийдешнім поколінням те місце в нашому національному організмі, що його повинна мати Українська Православна Церква в оновленій і вповні державно-самостійній християнській Україні.

Симон Петлюра закінчив своє життя смертю мученика. Всім відомо Його зворушливе ставлення до українських мучеників і страдників. Напередодні Великодня 1926 року, останнього Великодня в Його житті, Симон Петлюра звернувся до українського народу з таким, із глибин серця випливаючим, закликом мольбою:

„Як будете в церкві на 12 євангеліях, слухатимите Слово Боже про страсті Христові, як будуть носити Святу Плащаницю біля Церкви, як співатимуть радісне Христос Воскрес!, — згадайте про мучеників України, згадайте про всіх, кого розстріляли большевики, згадайте й про тих, хто

(Закінчення на стор. 3-ій)

Джерзі Ситі вшанувало концертом Тараса Шевченка

Джерзі Ситі, 14-го березня. — Місцевий Відділ УККА вшанував пам'ять Кобзаря України Тараса Шевченка концертом, в програмі якого виступили учні Школи Українознавства, хор 71-го Відділу Союзу Українок Америки, квартет бандуристів і проф. д-р Євген Федоренко із святочною промовою. Свято започатковано американським гимном, що його відспівало тріо: Галина Білик, Ніна Ковбаснюк та Ірина Матейко і „Заповітом" у виконанні хору 71-го Відділу СУА під дириґентурою інж. Д. Олійника та з фортепіяновим супроводом Надії Яворської. Після короткого вступного слова голови Відділу УККА д-ра Євгена Котика святочну промову виголосив проф. д-р Євген Федоренко. В дальшій програмі виступили учні Школи Українознавства Христя Колодій, Ганя Починок, Петро Починок, Елтон Пойзлер, Марко Катериняк, Степан Катериняк і Віра Олександрович з дитячими декляматціями присвяченими Т. Шевченкові. Учні садочка та першої, другої і третьої кляси Школи Українознавства доповнили програму дитячою піснею, збірною декляматцією та вільноручними вправами. Оксана Шеремета віддеклямувала „Розриту могилу", а Степан Сірий — „Гамалію". Квартет бандуристів у складі: Р. Левицький, П. Шкварко, С. Палка і В. Васьків відспівав три пісні до слів Т. Шевченка та чотири народні. Хор 71-го Відділу СУА виступив в останній частині концерту з точками: „Світе тихий" із сольом Віри Яворської та рецитацією Євгенії Рубчак, „Сонце заходить" і „Учітеся брати мої". Концерт закінчено співом українського Національного гимну.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ВЕЧІР У ЧЕСТЬ М. ПОНЕДІЛКА У ТРОЮ

Трой, Н.И. (І.Д.). — Заходом Гуртка Любителів Мистецтва відбудеться тут у неділю 21 березня в год. 4:30, в залі Українського Народного Дому, 391. Друга вул., літературний вечір у честь сл.п. Миколи Понеділка. У програмі: виступи письменників І. Керницького (Ікера), І. Смолія, монологи М. Понеділка із записної стрічки, рецитації творів Ікера й І. Смолія, присвячених М. Понеділкові, у виконанні Лесі Боднар і Тані Дубрак, виступи українського окружного жіночого хору під керівництвом мґр Анни Базар. Запрошується все українське громадянство Олбанської округи.

АМБАСАДОР СССР МАЛІК І ЙОГО ДРУЖИНА ТЯЖКО ПОРАНЕНІ В АВТОВІЙ КАТАСТРОФІ

Ню Йорк. — Радіостанції поінформували, що з неділі 14-го на понеділок 15-го ц.м. Яків Малік, голова совєтської делеґації до Об'єднаних Націй, мав автовий випадок в околиці Рослін Гарбор на Лонґ Айленді і був тяжко поранений, як також його дружина та перебуває тепер в одному із шпиталів Лонґ Айленду. Жінка, яка керувала автом, з яким зударилось авто Маліка, згинула на місці. Радіокоментатор при тому пригадав, що біля шпитальних дверей Маліка постійно стоїть особистий „охоронець" Маліка.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Хто винуватий?

В обширному звідомленні з пресової конференції для етнічних груп у Вашінгтоні, яка відбулася у минулий вівторок 9 березня ц.р. головно заходами й під проводом спеціяльного асистента Президента, д-ра Мирона Куропася, згадано й про одну досить неприємну для нас подробицю. Хоча всі доповідачі виявляли першорядне знання проблем, про які вони доповідали, проте один із отих високих урядовців, хоч знає про український рух спротиву в Україні, знав про завоювання балтійських держав Москвою, але не знав, що й Україна мала в тому самому часі, після упадку царату, свою самостійну державу. Тому — заявив він, і підхід Америки мусить бути інший до балтійських країн та інший до України...

Наче автоматично виринає запит: хто винуватий у тому, що в американській державній верхівці все ще таке недокладне знання, чи просто незнання, історії Сходу Европи, в якій Україна грала і грає преважливу ролю? Чи це вина того високого урядовця, чи української інформаційно-пропаґандивної служби? Чи це може, ще залишки того уявлення про Схід Европи, що його формували американські учені, які в свою чергу стояли під переможним впливом російських істориків „офіційної школи", для яких не існувало України?!

Усі трохи винуваті й ніхто не винуватий, а тільки — американська система, яка так виховує своїх дітей в усіх школах різного типу й різних ступнів, від найнижчого до найвищого. Це система спеціялізації і перевантажування учнів та вихованців знанням про Америку, про подробиці всіх можливих ділянок американського світу — географій, історій, природи, законодавства, устрою і тд. і тд. — з маловажним підходом до всіх закордонних країн. До всіх країн, не тільки до України. Очевидно, що у підході до України все ще покутує давній анахронічний погляд, що Схід Европи — це „Рашія" і тому й нині раз-ураз читаємо в американській пресі та чуємо в радіо і телевізії про „Рашія" — від Білого по Чорне море і від Балтики по Тихий океан. І в цьому нема злої волі — ні в урядовців Державного Департаменту, ні в членів американської т. зв. комунікаційної сіті.

Наше завдання — лупати скелю непоінформованости. Наше завдання допомагати людям із освітою, що її винесли з американських шкіл, спростовувати те, чого вони навчалися з кепських підручників. Коли вдарено у дзвін тривоги, щоби добитися правильного насвітлення гасла „Україна" чи „Схід Европи" в Енциклопедії Британіці, то треба, щоб безпрерервно дзвонив дзвін на тривогу: не проминаймо ні одної нагоди дати правдиву інформацію людям доброї волі з американського світу й культури — про Україну.

Призначення д-ра Мирона Куропася на спеціяльного асистента Президента може в цьому ділі віддати великі послуги: він — компетентна й авторитетна людина, знайома теж з англомовною літературою про Україною і напевне допоможе у тому, щоби знання української проблематики поглибилось у керівних колах Америки.

Віроломство Москви

Промовляючи минулого місяця в канадському Сенаті, сенатор Павло Юзик правильно заявив, що Захід не повинен покладати великих надій на те, що Совєтський Союз буде додержуватися Гельсінкської Декларації, підписаної минулого серпня 35-ма державами, бо протягом свого існування совєтсько - московська імперія виявилася найбільш віроломною в цілій історії людства.

Про віроломство Москви вже давно знають народи Східної Европи, включно з українським, які після Першої та Другої світових війн на власній шкірі переконалися, що в дійсності означають різні договори, обіцянки чи запевнення совєтських верховодів. Ті народи опинилися під гнітом Москви. Про віроломство кремлівських ватажків знають добре також і західні політичні діячі, бо ще в 1964-му році Юридична комісія Сенату ЗСА ствердила, що Москва не додержала майже всіх міжнародних договорів чи домовлень, що їх підписала. Отже, перфідність лідерів Совєтського Союзу, починаючи з Леніна а кінчаючи на Брежнєві, є добре задокументована. Однак, треба ствердити, що такі виступи, як промова сенатора Павла Юзика на форумі канадського Сенату, дуже потрібні й корисні, бо пригадують вільному світові, що совєтським верховодам не можна вірити на слово й сьогодні. Хоча вони безперервно говорять про потребу „міжнародної розрядки", то стараються використати цю політику відпруження для послаблення Заходу та поширення своїх впливів на різні обшири. Знаменитим прикладом може послужити збройне вмішування Москви у внутрішні справи Анґолі.

Інший приклад віроломства кремлівських лідерів це те, що хоча Гельсінкська Декларація містить низку постанов про пошанування людських прав і вільніший обмін людьми, ідеями та інформаціями, то Москва продовжує переслідувати своїх громадян, головно інтелектуалів, за найменший прояв незалежної думки, а всі протести Заходу називає „втручанням у внутрішні справи СССР".

Українці в діяспорі повинні бути горді, що в канадському Сенаті мають такого речника, як сенатор Павло Юзик, який постійно вказує на перфідність Москви та на загрозу для світового миру від Совєтського Союзу. Українці в усіх країнах вільного світу повинні старатися, щоб мати в державних апаратах даних країн людей того формату і тієї цивільної відваги, що сен. Павло Юзик.

Я. Гайвас

ТАКТИЧНІ ВІДСТУПИ

Магометанізм в СССР

„Магометанізм це не тільки релігія, це спосіб життя" найповніше потверджується в СССР. В магометанських країнах СССР навіть партійні достойники окреслюють себе цим релігійним визначенням. Хоч це очевидне заперечення комуністичних догм і хоч боротьба Москви проти цього глибоко закоріненого звичаю не переривається, не вдалося його викорінити.

З першим розмахом большевицької революції надхнені Леніним і його твердженням, що релігія мусить зникнути „сама собою", партійні й державні органи пробували розгромити цілу магометанську систему. Одначе це не вдалося й у 1941 р. Сталін, кокетуючи православ'я, так само мусів поступати і з магометанізмом та погодитися на часткове відновлення його життєвих функцій (ст. 92). Після війни короткий час здавалося большевикам, що прийшов час на „два кроки вперед" і вони пробували повернутися до старих засобів нищення магометанізму. Та це не легко було. А до того ще прийшла інша тенденція, породжена російським імперіялізмом, а саме намагання використати магометанську релігію для його цілей. Особливо для облегшення пенетрації Москви в магометанських країнах, які густо сусідують з СССР. Завдяки цьому в старовинній Бухарі до сьогодні існує школа муллів, Медрессеґ, а навіть щорічно біля десяти випускників цієї школи дістають дозвіл виїхати на вищі теологічні студії в Аль - Азгар Університет в Каїро (Єгипет) (ст. 93). Очевидно, що між тою десяткою є завжди завербовані агенти совєтських органів безпеки, які під плащиком поглиблення теологічних студій займаються зовсім чим іншим. З другого ж боку напевно мусулманські чинники дбають про те, щоб в цю десятку попали справжні кандидати на майбутніх провідників магометанського релігійного життя.

Очевидно, що в одних магометанських країнах (Азербайджан, Казахстан, Киргизстан, Туркменістан, Таджикістан, Узбекістан) релігійне життя сильніше, в інших слабше. У великих мусулманських осередках — Алма Аті, Баку, Ташкенті, навіть у Москві, де є многотисячна магометанська група — в урочисті мусулманські свята збираються 10,000 до 20,000 вірних в мошеях і довкруги них (ст. 94). Як бачимо, політичний опортунізм і підпорядкування всього потребам російської імперіялістичної політики породжує таку аномалію, що в певних випадках магометани мають більші можливості, як російські православні.

Що большевики поступаються тільки з тактичних міркувань, пізнати по тому, що в глибині магометанських країн вірні й священнослужителі магометанізму переслідувані так само, як і всі інші віровизнання. Тому вони радять собі, як і всі інші. Будують мошеї без дозволу держави, що в большевицькій дійсності є одним з найгірших злочинів, нелеґально відбувають свої релігійні практики, друкують і видають потрібні матеріяли. Існують навіть „підпільні миктепс" — школи мулл, — в яких досвідченіші мулли навчають підставових обрядів, молитов, та приготовляють священнослужителів початкового позему. Особливо в Дагестані й Чечені поширені ці нелеґальні школи мулл (ст. 95).

Зовсім органічно мусіли постати дві різні магометанські формації: леґально й нелеґально. При чому нелеґальна виглядає на значно сильнішу. Хоч магометанізм, як і інші релігії, поступається поволі перед концентрованим наступом большевицької системи, але його організаційні й структуральні особливості дають йому змогу краще зберігатися, як інші релігії. „Магометанізм є релігією без клерикальної ієрархії, де віра може жити й тривати без публічних чи навіть приватних Богослужб... В наслідку магометанізм є напевно краще пристосований протиставитися зовнішньому натискові чим християнізм. В цьому відношенні магометанізм подібний до юдаїзму, другої релігії без клерикальної ієрархії" (ст. 97).

Наслідком цього „ослаблення офіційної релігійної структури є частково компенсоване появою нового явища: виникненням популярних напів - магометанських, а напів - шаманських практик, які вихоплюються з-під офіційної контролі і є найбільшою перешкодою для російсько - магометанської біологічної і культурної симбіози"... „Виглядає, що без огляду на те, чи магометанізм тратить як релігійний культ, або філософічна доктрина, але він затримує свою соціяльну вагу і залишається базою національного самовизначення" (ст. 98).

Слідом за московським дідом...

Однією з кращих вказівок, що її залишив Ленін, є вимога виключно гнучкої тактики. Його славне „крок взад, щоб зробити два кроки вперед" є вугольним каменем большевицької тактики. Гнучкість цієї тактики продемонстрована майже досконало на релігійному відтинку. І не є „виною" большевиків і їхньої тактики, що їм не вдається осягнути своїх цілей на цьому відтинку. Причина їхньої невдачі в тому, що вони взялися знищити те, що людина й народи творили протягом цілої своєї історії, та що вони захотіли вирвати народам і людям їхні най-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Любов Коленська

СУМЕРК МИСТЕЦТВА В АМЕРИКАНСЬКІЙ ПОВІСТІ

Звичайно, читач у книжці пошукує за збагаченням чи доповненням свого духового життя, за урозноманітненням кольориту буднів, за стимулом в осягненні своїх прагнень і цілей, в бажанні уявного мандрівника побачити недосяжні країни, в хотінні бути героєм-людиною, якою ніколи не доводилось їй бути, в шуканні — призабути самотність, чи просто, щоб розважитись.

Ще донедавна письменники, пишучи повісті або віддзеркалювали дану добу, або щобільше своїми творами її визначували, надаючи їй певне ідеологічне, політичне, психологічне чи мистецьке унапрямлення. Тоді то появлялись справжні майстри слова і автори широких полотен. Був в ті часи і читач. Вийняток творить совєтська література, зокрема починаючи з 1930 років, письменники якої писали і пишуть підпорядковуючись „ідеологічним" наказам партії, тобто єдиному там літературному напрямкові - соцреалізмові, який не представляє собою ніщо інше, як заповнення карток повістей порожньою пропаґандою, вартість якої хіба в тому, що в майбутньому вона служитиме „літописом" совєтсько - азійського лихоліття".

В Америці з кінцем XIX і XX ст. аж до останнього десятиріччя проходив повний розквіт літератури, зокрема повісти, з такими її представниками, як: Сінклер Люїз, Аптон Сінклер, Джон Стейнбек, Перль Бак, Тейлор Колдвелл, Ерскін Колдвелл, Марк Твейн, Една Фербер, Вілліям Фолкнер, Гернал Вовук, Теодор Драйзер, Ернест Гемінґвей і цілі ряди інших з виявом різноманітної тематики і слова. Колись, у Франції, письменники в намаганні піднести мистецтво до самих вершин, кинули гасло: „Мистецтво для мистецтва", переходячи в екстрему, щоб зробити його самоціллю. Сьогоднішні письменники, за невеликим вийнятком пішли по лінії скрайньо - протилежній до цього гасла. Їхні твори не тільки затрачають змисл і чистоту сюжету, але й красу форми, ідеї і слова. Сучасні письменники у вічній погоні за чимось оригінальним і фантастичноокремішнім, лявіруючи поняттями часу і простору, надуживають цими засобами і замість стрункої лінії сюжету у їхніх повістях знаходимо хаос. Вони справжні „мистці", якщо йдеться про винахідливість вульґарних і примітивних вислов, в описах розгнузданих, супереротичних і макабрично- злочинних сцен, і не... жаліючи енергії і труду, зображують такі картини, щоб тільки у читача викликати сензацію, чи т. зв. „трілл", безустанне напруження і холодні дрижаки страху. Їхня мета—за всяку ціну здобути для своєї повісті назву „бест селлера", а з цим, розуміється і гроші.

Тему сумерку мистецтва в американській повісті, на сторінках „Ню Йорк Таймсу", порушує Р. Емет Тиррел, мол., головний редактор консервативного журналу „Альтернатива: Американський спостерігач", у статті „Поцілуй мене", вигукнула вона". З гострим сарказмом Емет Тиррел пише: „Шкода, що з хвилиною, коли вмерла добра американська повість, з нею не померли... письменники. Це тільки заощадило б змарнований час, втрату грошей і паперу".

Великі видавництва в безустанному русі і вони без найменших докорів сумління видають жахливі повісті, ще й пишаючись тим, що вони „бест селлери". Поправді ці книжки не є нічим іншим як безвартісними сторінками, в яких надруковано диковинні, не завжди пов'язані в цілість фрази, накопичені описами психопатичних моментів. І даремно, що автори цих книжок в намаганні представити сьогоднішній суспільно-політичний лад претендують бути наслідниками Бертранда Рассела, їм далеко до нього...

Важко розв'язати дилему, хто в цьому випадку більше винуватий — нікчемні видавництва, чи може читач. В більшості тут винні видавництва, які просто обманюють публіку. Одначе: як сприймати таке явище, що читач, який враховує себе до високо культурного світу, сприймай наосліп і без найменшого критицизму те, що лиш появляється на літературному ринку. Це явище як-неяк дивне, бо ж ці самі люди більше застановляються й більше вимогливі при... закупі авта.

Тут важливий ще один психологічний момент, що читацька публіка, як ніколи, зявляється найзвичайнішим поклонником і невільником моди, а — письменники нічим іншим, як звичайними невільниками доби. Заворожене і неприємне коло.

В останніх часах створилась така ситуація, що випускники з теперішнього університетського зіндустріолізованого млина — перевантажені всілякого роду друкованим словом, і або вони виходять звідтіля ворогами будь-якої появи друку, або снобами з претенсіями на інтелектуалів.

Під сучасну пору різного роду шарлатани доробляються великого майна, свідомі, що видавання всілякого письменницького „барахла" є куди легше і більше поплатне, ніж доброякісної літератури. Тому ніяка дивота, що для письменників цього роду, як Фолкнери чи Гемінґвеї немає місця, бо щоб їхні твори друкувати, то це проблема великого риску і коштів. Зрештою, як встоятись письменникам фолкнерівського рівня, коли їм дорогу підмулюють тисячі швидкописців, які своїм видавцям приносять куди швидший і кращий фінансовий зиск.

(Закінчення на стор. 4-ій,

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Микола Дербуш. ВІРШІ. Редакція проф. О. Костюкової. Обкладинка проф. М. Михалевича. Вінніпеґ, Манітоба, 1975, ст. 111.

На 5-ій сторінці Марія Дербуш „вважає приємним обов'язком висловити щиру подяку тим, хто допоміг надрукувати твори її сина" — Миколи, який помер на 62-му році життя (1910-1972), писав поезії впродовж 40 років і, зайнятий громадською працею, не встиг їх видати окремою збіркою.

Редакторка цієї збірки віршів проф. О. Костюкова подала інформації про автора (ст. 106-109) та про тематику його творів. Між віршами М. Дербуша найчастіше находимо строфи про Україну, докладніше про Кубань, де поет жив довший час. Поет не може забути Кубані ніколи, „хоч і горя там випив багато".

Степ мій рідний скутий,
наче Прометей,
друзі на Воркуті,
де пурга мете.
Тільки вітер вільний
у степах моїх,
там хатки похилі —
поцілуй же їх.
І від них цілунки
принеси мені,
щоб бриніли лунко
в них завзяття й гнів!

До патріотичних творів належать такі вірші: Батьківщина одна, Симонові Петлюрі, Незабутнім — Симонові, Євгенові, Степанові, Соборність, Шевченко — Вашинґтон, Кобзареві. Вірш „Кобзареві" кінчається так:

Чи знав Пророк,
коли творив
свій „Заповіт",
немов молитву,
що з тої сяйної пори
в одне він з Нацією
злитий!

Що кожний крок її вперед
то крок. Тараса —
„Заповіту"?!
І знов вона свій меч бере,
Тарасів меч, за Правду
в світі!

Та не всі погодяться з автором, коли прочитають його „Кредо", де автор пише:

У матерію в русі я вірю,
в безконечність
реальних світів.
у життя, що і в смертному
вирі
буде далі іти.

Автор не може „врости в життя, що в ньому книзі у житлах вже й кутика нема, у всі зростаючі моральні кризи, які грядуть в злочинности громах".

В окремому циклі М. Дербуш оспівує природу. Його вірш „Пізня осінь" зачинається мелодійними рядками:

Над полями сиві коси
розіслала осінь,
поглядає в гніві скоса
на холодні роси.

Поіржавила стеблини,
листя долі стелить,
сліз дрібнесенькі
краплини
сіє з неба - стелі.

Подивляємо матір М. Дербуша пані Марію Дербуш, яка з любови до сина змогла подбати про видання цієї збірки віршів, знайти редакторку та понад сотню осіб, які фінансово причинилися до видання цієї книжки відомого громадського дільча та енергійного працівника Українського Народного Союзу. Книжку можна купити в матері поета за $3.50. Адреса: Mrs. Maria Derbush, 518 — 4th Street, N. E., Minneapolis, Minn. 55413.

* * *

Василь Пласконіс. З РІДНОГО СЕЛА В ШИРОКИЙ СВІТ. Спогади. Сент Кетерінс, Канада, 1975, ст. 254 плюс 25 світлин на 19 сторінках. Накладом автора.

На самому початку треба з радістю підкреслити, що це вже третя книжка споминів в Канаді, які наші люди без високої освіти — видають своїм коштом. Наші старші громадяни в ЗСА повинні піти за прикладом канадійців — принаймні в цьому 1976 році, коли відзначаємо 100-ліття нашого поселення в цій країні.

Спогади В. Пласконоса складаються з двох частин: перша частина має 107 сторінок, а друга 147 і 19 сторінок ілюстрацій на кращому папері. Автор зачинає свої спогади передмовою: „Хочу в кількох словах вияснити мету оцих моїх спогадів, „З рідного села в широкий світ". Заявляю Вам щиро, Шановний Читачу, що не пишу з наміром прославити своє ім'я та зачислити себе до письменників. Ні, і ще раз ні! Я завжди хочу бути лишень самим собою". Автор заявляє, що „взявся писати не лищень про своє село, а й узагалі про переживання на батьківщині і на чужині, щоб усеціло вияснити положення, в якому знаходився колись та і тепер знаходиться український народ". Автор старався писати „чесно і правдиво", він має 79 років, з чого 50 років вже живе в Канаді.

В. Пласконіс народився в селі Дичків під Тернополем, де був перестанок на залізниці, що вела до Підволочиськ.

В першій частині автор оповідає про своє родинне село за Австрії про 1914 рік і війну, про українські визвольні змагання та про польське панування над переможеними українцями. В другій частині про Канаду, про працю в копальнях і на фармі та про українські організації в Канаді, а також про свої поїздки до Арґентини, де відвідував своїх односельчан та родину.

Відомий письменник Микола Приходько написав, що він „східняк" з нової еміґрації, з великим зацікавленням прочитав ті щирі, сердечні спогади В. Пласконоса. Прочитає їх з зацікавленням і кожний читач, який візьме їх в руки. Вони коштують тільки 6 долярів, і їх можна купити в автора, або в книгарнях. Адреса автора: W. Plaskonis, 14 Lockwood Drive, St. Catharines, Ont. Canada, L2M 4M4.

Валентина Юрґенко

ДВІ МАТЕРІ

(Оповідання)

II

Воєнна завірюха порвала усі зв'язки, перекреслила тисячі життєвих шляхів і надщербила чимало родин. Отак було і з Софією. Тепер вона знову робила спроби, шукаючи будь-яких слідів своєї колишньої родини. І сліди ті відшукала цілком випадково, зустрівши давню знайому, стареньку жінку, яка пошепки розповіла, що Панас за німців був редактором української газети, працював активно у „Просвіті" і евакуювався з родиною, чи не виїхав за кордон, як і багато українців. Тут родинні сліди губилися знову в такій замряченій далині, що їх розшукати Софії годі було й думати.

Приятелька розраджувала Софію, як могла, умовляючи почати життя з початку.

— Примирися з тим, Соню, що лиха доля вас роз'єднала. Чи ти одна така? Шукай собі іншого супутника в житті, будуй нову родину, ось так, як я...

А син? — спалахнула Софія, — хіба я можу колись його забути? Може він десь живий - здоровий? Полюбити я вже нікого не зможу, така в мене вдача. Попеклася раз — досить! А шлюбів з розрахунку я не визнаю...

І так виношувала свій пекучий біль і тугу, блукаючи, як привид, міськими вулицями, що також зяяли слідами ран, незагоєних після війни. Сяк - так загасивши душевну спрагу, Софія виїхала до далекої рідні із спустошеним серцем, з почуттям глибоко ображеної жінки і окраденої матері.

* * *

У помешканні стояв запах ліків, чогось нестерпно-нудкого і такого гнітючого, як і настрій кількох людей, які або безладно метушилися по хаті, або мовчки сиділи у застиглих позах в якомусь чеканні. Хворий лежав у ніжно-білих простиралах непорушно, з байдужим виразом тьмяних очей. Мову йому відібрало, як і всю праву сторону тіла. Все сталося несподівано і приголомшило Антоніну так, що вона зовсім втратила здібність і логічно думати, і діяти. Треба ж негайно викликати телеграмою Андрія з університету, де він розпочав студії, бо батько може померти, так і не побачивши сина. Лікар сказав, щоб Панаса не рухати, дати йому цілковитий спокій, але Антоніна раз-у-раз заглядала в лице хворого чоловіка, шукаючи в ньому якогось проблиску свідомости. Андрій прилетів на телеграфічний виклик, але батька вже не застав живого.

Похорон і сумні обряди не дали йому опам'ятатися. Що ж буде з матір'ю? Як буде з його дальшою освітою? Доля матері тепер дуже сумна, бо тато піклувався нею, як дитиною, після її тяжкої недуги, а про те, щоб працювати їй поза домом для прожитку не могло бути й мови.

Мимохіть Андрій перебирав у пам'яті роки життя в ДіПі таборі, в Німеччині. Батько там викладав у гімназії, бігав по засіданнях, на радах. Не було в нього ні хисту, ні часу на дрібні хатні потреби — часто сиділи в холоді, бо палива не вистачало, сутужно було завжди і з харчуванням і з одягом. Тато ніколи не був таким „практичним", як інші. Та й тут, в Америці, він так і не пустив глибокого коріння в землю, — працював фізично, все думав вибитися на інтеліґентну роботу, вивчав англійську мову, мріяв видати свій підручник з української літератури, над яким працював цілими вечорами. Смерть обірвала усі задуми. — Андрійку, не залишай мене саму, — благала Антоніна сина. — Лиши ту Каліфорнію, може й тут дістанеш стипендію, або знайдеш працю, а вечорами будеш вчитися. Ти ж знаєш, що я нездужаю, а тато майже нічого нам з тобою не залишив, крім своєї бібліотеки. В очах у неї стояли сльози розпуки, болю і безрадности. І хоч Андрій знав, що ця батькова дружина не є його рідна мати, проте звик до думки, що вона заступила йому матір і називав завжди ніжно — матуся.

Своєї рідної матері він не пам'ятав. Тато сказав, що вона померла на засланні. Жадної фотокартки її в батька не збереглося і Андрій не знав навіть, як вона виглядала. А батько чомусь не любив говорити про це з Андрієм. Тільки сказав колись, щоб ніколи не писав на Україну, бо з того може бути велика прикрість для них усіх.

І ось тепер на нього дивилися з надією благальні очі такої єдино-близької йому людини, яка була для нього відданою, турботливою і справжньою голубливою мамою від малих років. Андрій інакше про неї й не думав. Та як же й могло бути інакше? Ні, він не міг залишити матері в такому безпорадному стані після цієї родинної трагедії! Треба йому перекреслити усі попередні пляни й перебрати обов'язок голови родини. Може це й краще, бо тут же недалеко буде вчитися й Оксана. Ох, ця чудова дівчина так заполонила його уяву і запала в серце, що й смерть батька, здається, легше йому пережити.

Якась вона незвичайна Оксана, — не така, як усі ці розхристані студентки з цигарками в зубах. Її мова, краса і розум діяли на Андрія, як бальзам, а вся вона — зібрана, гармонійна, вишукана — так і проситься на портрет найкращого мистецького пензля. Андрій захопився Оксаною не на жарт. Обоє любилися і потайки бачили себе у майбутньому щасливим подружжям, але перше треба було здобути освіту, побудувати тривкі підвалини для родини.

(Продовження буде)

АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

зі зброєю в руках боронив нашу Рідну Землю від московських катів і своїх іуд-запроданців, — згадайте й помоліться за них!

Не за горами кари час! Воскресне наша Україна, скине з себе московсько-большевицьке ярмо. Не забувайте про мучеників і праведників наших! Не забувайте про невинну кров і готуйтесь до помсти над ворогами, що не дають жити нам по-людськи!"

Цей заклик-благання Симона Петлюри лунає по-сьогодні із Його домовини, що ще й досі перебуває на далекій від України чужій-чужині. Особливо зворушливим і переконуючим є він напередодні Великодня, в дні Страсного тижня. Приймімо ж його повним серцем і всією душею, а в день Його смерти помолімось за Його душу і душі близьких і рідних Йому мільйонів українських мучеників і страдників. Нехай пам'ять про них перейде з роду в рід!

Ваші, з любов'ю у Христі

† **Митрополит Мстислав**

† **Архиєпископ Марко** † **Архиєпископ Орест**
† **Єпископ Константин** † **Єпископ Володимир**

Лютий 18, 1976 р.Б.

Адв. Борис Антонович...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

груп), Республіканська Національна Еспанська Асамблея, Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" та цілий ряд місцевих церков та громадських установ.

Кандидат Антонович вже обходив 48 із 50 округ, де поважну частину населення становлять українці. Слід підкреслити, що адв. Антонович також кандидує на пост члена комітету т. зв. 26-ої „варди", чільна політична позиція в республіканській партії на цю область. В одному тільки місяці лютім адв. Антонович був запрошений на цілу низку американських та еспанських імпрез, між ними, на бенкет, де вшанували Горге Соберон, провідного демократа-порторіканця (21-го лютого) та Конґрес Організації Північнозахідніх Громад (НСО), яка то група старається політично й суспільно забезпечити свої громади від шкідливих зовнішніх впливів (27 лютого). Адвокат Антонович також виступав з гостинним словом на місцевих українських імпрезах від січня ц. р. та мав інтерв'ю на українських радіопередачах панства Самбірських та п. В. Іващука. Американські адвокати міста Чікаго також об'єднались в Комітет в підтримку кандидата Антоновича під провідом конґресмена Генрі Гайда. В четвер, 11-го березня, вони влаштували прийняття в честь адв. Антоновича, де були присутні всі головніші редактори та політичні журналісти місцевої преси та телевізії. Прийняття відбулося в домі д-ра Джордана Динея. В суботу, 13 березня, Республіканська Національна Еспанська Асамблея окремо гостила адв. Антоновича, віддзеркалюючи надзвичайно ентузіястичну підтримку українського кандидата, яку виявляє місцева „латіно" громада. В останніх днях перед правиборами бюро комітету для вибору Антоновича, яке щоденно кипить працею людей, телефонів, машин, листів, ще більш гарячково використовує короткий час, щоб поінформувати якнайбільше число виборців про кандидатуру адв. Бориса Антоновича. Колишні тижневі засідання стали щоденними, аби запевнити, що не бракуватиме ні летючок, ні афішів, ні рук до праці, ні грошей в день 16 березня.

Просфора Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦеркви – Відділ Елізабет

У нашій елизабетській громаді, місцевий Відділ Т-ва за Патріярхальний устрій, продовжує гарну традицію звеличування свят Різдва Христового спільною Просфорою.Кожного року Відділ старається, щоб цю імпрезу по можливості влаштувати в святочному часі, очевидно, залежно як обставини дозволять; цьогорічну спільну Просфору влаштовано в суботу, 10-го січня в залі місцевої української католицької школи ім. св. Володимира.

Програму святочного вечора відкрив голова Відділу Михайло Іванців, привітавши пароха о. Йосифа Федорика та приб. 150 гостей місцевої й сусідніх громад та прелеґентку Еву Піддубчишин, попросивши її до слова. Тому, що Відділ бажав би зацікавити справою патріярхату і тут народжених українців, котрі не володіють достатньо українською мовою, попрошено прелеґентку, щоб вона своє святочне слово виголосила по-англійськи. Ева Піддубчишин із питомою її переконливістю, спершу коротко по-українськи, а згодом по-англійски, розказала про довгі й важкі шляхи змагання українців взагалі та українців в Америці зокрема за збереження обряду, захования традицій зв'язаних із нашим обрядом, за привернення Українській Католицькій Церкві патріярхального устрою; вона підкреслила старання Патріярха Йосифа І, зроблені в цьому напрямі та закінчила свою промову пропозицією відс п і в ат и Многоліттєвіє Блаженнішому Патріярхові Йосифові.

Голова Відділу М. Іванців, подякувавши прелеґентці за її зворушливу промову, попросив пароха о. Й. Федорика, щоб благословенням і молитвою розпочав спільну трапезу.

У відпруженій, родинній атмосфері — присутні споживали традиційні страви смачно приготовані Комітетом пань; голова Комітету Оля Заремба доклала всіх зусиль, щоб і столи були естетично прибрані й страви зручно подані молодими дівчатами й хлопцями.

Перед поданням кави й солодкого відбулася мистецька частина Просфори. Голова Відділу передав ведення програми у мистецькі руки відомого бандуриста, диригента і фейлетоніста, професора Романа Левицького. Мистецьку частину програми розпочала Галина Король рецитацією свого настроєвого вірша „Різдвяний привіт". Відтак проф. Р. Левицький разом із п. Шкварком та Васьківим відспівали дві старинні українські колядки, супроводячи спів грою на бандурах. Присутні невгасаючими оплесками приневолили бандуристів заспівати ще кілька наддатків. З черги виступали д-р Р. Граб та проф. Р. Левицький в дуеті з опери Кропивницького „Вій" — „Де ти бродиш моя доле" — тут знову присутні захоплено оплескували спів виконавців, одначе безуспішно, бо д-р Граб з гумором заявив, що виконавці не сподіючись такого успіху, не приготовили наддатків. Спісля проф. Р. Левицький співав із Олею Осередчук (головою місцевої Пластової Станиці) — цим разом в дуеті Карася і Одарки із опери Гулака-Артемовського „Запорожець за Дунаєм". Гарні голоси і добру гру виконавців, публіка прийняла оваційно. Дискретний та чіткий акомпаньямент Марти Шлемкевич-Савицької, підкреслював мистецьке виконання поодиноких співочих точок. Індивідуальні виступи проф. Р. Левицький переплітав гумористичними репліками, піддержуючи невимушений, погідний настрій присутніх та на загальне прохання завершив мистецьку частину вечора, прочитавши свій фейлетон „На одній нозі".

За кавою й солодким гості проводили час, та поколядувавши враз із місцевим хором, поволі, не поспішаючи, покидали залю.

Дохід із Просфори — 600 дол. як і попередніми роками призначено на Фонд Патріярха.

О. М.

ПОДЯКА

В сороковий день після смерти моєї Незабутньої ДРУЖИНИ

ГАЛИНИ ФЕДОРІВНИ ПОТІШКО

що упокоїлася 3-го лютого 1976 року,
цією дорогою складаю щиро-сердечну подяку Всім Друзям і Знайомим, що вшанували Покійну участю в похоронних відправах, принесенням квітів, пожертвами або відізвалися добрим словом співчуття і розради персонально чи листовно.

Дякую також Причетові та Хорові Української Православної Церкви св. Тройці в Боффало і Причтові Української Православної Церкви св. Андрія у Бавнд Бруку за довершення похоронних відправ та обрядів.

Муж Покійної —
ВАСИЛЬ ЯКОВЛЕВИЧ ПОТІШКО

УКРАЇНСЬКА БУДІВЕЛЬНА ОРГАНІЗАЦІЯ
з невимовним сумом повідомляє, своїх Членів і Громадянство,
що 11-го березня 1976 р. в Ню Йорку, несподівано, упокоїлась у Бозі,
активний член нашої Організації і Контрольної Комісії

бл. п.

ОКСАНА ПРИПЛЕСЬ

і висловлює Родині Покійної щире співчуття з приводу передчасної смерти Благородної Людини і Щирого Друга.

ПАНАХИДИ — у неділю, 14-го і понеділок, 15-го березня 1976 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — у вівторок, 16-го березня 1976 р. о год. 9:30 ранку з церкви св. Юра на цвинтар в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

УПРАВА І КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ УБО

Ділимося болючою вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що в четвер, 11-го березня 1976 р., ненадійно і передчасно,
відійшла у Вічність в Ню Йорку,
наша Найдорожча СЕСТРА і БРАТОВА

бл. п.

ОКСАНА ПРИПЛЕСЬ з БАХТАЛОВСЬКИХ

ПАНАХИДИ за Покійну будуть відправлені 14-го і 15-го березня 1976 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми, 129 East 7th Street, New York, N.Y.

ПОХОРОН — 16-го березня 1976 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку, на український цвинтар св. Андрія у Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Сестра ДАРІЯ ДУДРА з мужем МИХАЙЛОМ
Братові: ІРЕНА ГОШОВСЬКА і НАДЯ
Ближча і дальша Родина в ЗСА, Канаді й Україні

Замість квітів просимо [illegible] української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в ЗСА
і
РАТҐЕРС УНІВЕРСИТЕТ
ІНСТИТУТ МІЖКУЛЬТУРНИХ ВІДНОСИН
І ЕТНІЧНИХ СТУДІЙ

НАУКОВЕ СИМПОЗІЮМ

присвячене етнічним групам Америки та їхньому вкладові в розвій цієї країни — відбудеться у ВІВТОРОК і СЕРЕДУ

23-го і 24-го березня 1976 р.

ПРОГРАМА

23-го березня 1976 р.

Денна Сесія — 9:30 — 4:30
Rutgers Graduate School of Education
10 Seminary Place, New Brunswick, N.J. 08903

Проф. д-р Осип В. Андрушків, Сітон Голл Університет: Вступні завваги.
Проф. д-р Микола Богатюк, Ле Мойн Каледж: „Економіка України в рр. 1950-1975. Її розвиток і напрямні".
Проф. д-р Микола Чировський, Сітон Голл Університет: „Вклад Наукового Тотариства ім. Шевченка в американську науку".
Проф. д-р Іван Головінський, Ратґерс Університет: „Психологічна інтерпретація глибокого відчуття в писаннях Тараса Шевченка".
Проф. д-р Ігор Каменецький, Мічіґен Стейтовий Університет: „Правні і політичні аспекти Райхскомісаріяту України в загальних рамках окупаційної політики нацистів".
Проф. д-р Роман Максимович, Віллянова Університет: „Ґіберелова кислота, як регулятор розвитку верхівкової бруньки і листя рослин".
Проф. д-р Володимир Стойко, Менгеттен Каледж: Модератор.

Доповіді англійською мовою.

Вечірня Сесія — 7:30-9:30
Levin Theater, Douglass College

Проф. д-р Осип В. Андрушків, Сітон Голл Університет: „Теперішні і майбутні пляни Наукового Товариства ім. Шевченка".
Святочний концерт народньої музики, танку і співу.

Вступ — разом з перекускою і картою на концерт: $8.00.

24-го березня 1976 р.

СИМПОЗІЮМ В ЕТНІЧНИХ СПРАВАХ
Rutgers Graduate School of Education
10 Seminary Place, New Brunswick, N.J. 08903

Сесії: 9:30-12:30 і 2:00-4:00
Сесії відбудуться з участю панелістів-професорів:
Іван Головінський: Виховна психологія — Ратґерс Університет.
Верніс Фляйсс: Декан Студентів — Гантер Каледж.
Ліліян Гаффній: Навчальна мова — Ферляй Дикинсон Університет.
Ячінто Марреро: Віцепрезидент, Північно-східня Округа національна Конференція християн і жидів.
Нобуо Шімагара: Виховна антропологія — Ратґерс Університет.

Вступ разом з перекускою: 6 долярів, вступ на оба дні: 10 долярів.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНС
Перт Амбойської Округи
повідомляє, що
в неділю, 21 березня 1976 р.
година 3:30 по пол.
в залі УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
при 766 Стейт вул., ПЕРТ АМБОЙ, Н. Дж.
— відбудуться —

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Перт Амбойської Округи
УНСоюзу

НА ПОРЯДКУ ДНЯ НАРАД:
1. Відкриття.
2. Вибір Президії.
3. Вибір Номінаційної Комісії.
4. Прийняття протоколу з попередніх загальних зборів.
5. Звіти членів Управи і Контрольної Комісії.
6. Дискусія над звітами.
7. Уділення абсолюторії управі.
8. Доповідь МАРІЇ ДУШНИК.
9. Вибір Управи і Контрольної Комісії на 1976 рік.
10. Привіти, внесення і побажання.
11. Закриття зборів.

До участи в зборах зобов'язані всі предсідники, секретарі, їх заступники, касири, організатори і конвенційні делеґати слідуючих Відділів УНС:
104, 155, 168, 209, 294, 312, 332, 342, 344, 349, 353, 372.

У ЗБОРАХ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ:
МАРІЯ ДУШНИК, заст. головного предсідника,
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ, обл. організатор.
Преосвященний Архиєпископ Марко, почесний голова
Михайло Федишин, предсідник
Іван Бабин, касир — Іван Рачинський, секретар

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНС
у Вілкс Беррі, Па.
ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО
в суботу, 20-го березня 1976 р.
о год. 6:00 веч., в залі
УКЦеркви св. Петра і Павла
при 631 Н. Рівер Ст., у ВІЛКС БЕРРІ, Па.
— відбудуться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

ПОРЯДОК НАРАД:
1. Відкриття
2. Вибір Президії Зборів
3. Відчитання протоколу з попередніх зборів
4. Звіти Управи
5. Звіт Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами та уділення абсолюторії уступаючій Управі
7. Слово головної радної УНС п-і АННИ ГАРАС
8. Наша участь в Українському Громадському Комітеті для відзначення 100-річчя української еміґрації в ЗСА та 200-річчя Америки
9. Вибір Управи та Комісії і плян праці на 1976 рік
10. Закриття Зборів

У Зборах повинні взяти участь Відділові урядовці, Конвенційні делеґати та члени з родинами наступних Відділів:
Нентікок — 29, 319, Бреслав — 30, Вілкс Беррі — 99, 223, 278, 282, Едвардсвил — 169, Сейр — 236.

У Зборах візьме участь —
АННА ГАРАС — головна радна УНСоюзу
До участи в зборах запрошується членство і все українське громадянство.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:
Роман Дяків — голова
Катерина Лукач, касир — Василь Стефурин, секретар

Боффало і околиця!

В неділю, 21 березня 1976 р.
о год. 2:30 по пол.
в УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОМУ ГОРОЖАНСЬКОМУ ЦЕНТРІ
205 Мілітари Ровд, БОФФАЛО, Н. Й.
відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УНС
в Боффало, Н. Й.

в яких повинні взяти участь члени Окружної Управи та Урядовці і конвенційні Делеґати наступних Відділів:
40, 60, 87, 127, 149, 299, 304, 351, 360 і 363.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:
1. Звіти з діяльности Окружної Управи
2. Вибори Окружної Управи
3. Доповіді
4. Пляни праці на 1976 рік

У Зборах візьме участь головний радний
ВОЛОДИМИР ЗАПАРАНЮК
До участи в Зборах запрошені також члени УНСоюзу та ширше громадянство.
Атанас Кобрин, голова
Іван Дроздовський, за К. Комісію — Іван Гаврилюк, секретар

Амстердам, Коговз, Трой і околиця!

В неділю, 4-го квітня 1976 р.
о год. 2:30 по пол.
в ЗАЛІ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОГО ГОРОЖАНСЬКОГО КЛЮБУ
при 3 Геллер вул. в АМСТЕРДАМ, Н. Й.
— відбудуться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УНС
міст: Трой, Амстердам, Гадсон, Коговз, Вотервліт і Пітсфільд, Масс. та околиці,
в яких розміщені Відділи чч.:
13, 57, 150, 191, 266, 476 і 477

В цих Зборах повинні взяти участь Урядовці, Конвенційні Делеґати і Представники згаданих Відділів:
ПОРЯДОК ЗБОРІВ:
1. Відкриття і вибір Президії;
2. Відчитання протоколу Зборів з 1975 р.;
3. Справоздання з діяльности Округи і її Відділів;
4. Дискусія та уділення абсолюторії уступаючій Управі;
5. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
6. Доповідь ВОЛОДИМИРА ЗАПАРАНЮКА, головного радного УНС;
7. Плян праці на біжучий рік;
8. Закриття Зборів.

У Зборах візьмуть участь:
ВОЛОДИМИР ЗАПАРАНЮК, гол. радний УНС
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ, обласний організатор

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:
Павло Шевчук — голова
Василь Слободян, Василь Колодій — секретарі
Осип Пацак — касир

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ
в Нюарку, Н. Дж.
повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ
— відбудуться —
в суботу, 20 березня 1976 р.
в залі УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
при 140 Проспект Аве., ІРВІНҐТОН, Н. Дж.
Початок о год. 6-ій по пол.

До участи в зборах зобов'язані предсідники, секретарі, касири і делеґати Конвенції наступних Відділів:
3, 14, 27, 37, 43, 65, 76, 133, 142, 152, 172, 214, 219, 234, 272, 306, 322, 340, 371, 413, 459, 490.

В ПРОГРАМІ ЗБОРІВ:
1. Відкриття і вибір президії зборів;
2. Відчитання протоколу попередніх Річних Зборів;
3. Звіти уступаючої Управи: голови, секретаря і касира;
4. Звіти Контрольної Комісії;
5. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Управі;
6. Доповідь ВОЛОДИМИРА СОХАНА;
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
8. СХВАЛЕННЯ ПЛЯНУ ПРАЦІ НА 1976 Р.
9. Обговорення організаційної кампанії;
10. Внески, запити, закриття зборів.

В Зборах візьмуть участь:
ВОЛОДИМИР СОХАН, головний секретар,
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ, обл. організатор

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:
Юліян Баранюк, голова
Володимир Шпирка, гол. Кон. Комісії — Д-р Леонард Луценко, секретар

ТАКТИЧНІ ВІДСТУПИ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

глибші прагнення й надії, які знаходять свою найповнішу об'єктивацію в релігії. Як ми бачили з попередніх статтей Москва намагається гнучко лявірувати між різними віровизнаннями, одних торощить фронтовою атакою, інших обмотує проникканням в середину, розкладом знутра, провокацією, ще інших намагається використати для своїх агресивних цілей.

Зовсім подібно поступають її сателіти, держави „соціялістичного бльоку", чи „народні демократії". Ціль у них та сама, що і в московських комуністів: знищити релігію. А тактика в кожній країні інша й інша до кожного віровизнання.

Польща

Польща належить до тих нечисленних щасливих країн, яких населення майже повністю визнає ту саму релігію: римський католицизм. Хоч в історії Польщі не бракувало релігійних конфліктів і роздорів, але вони не витворили великих і тривалих релігійних поділів. Глибоке пов'язання католицизму, його церковної гієрархії від найвищих достойників до останнього священика з народом дають йому переможну силу. Галерія польських релігійно-національних героїв і мучеників не має кінця. Польські ксьондзи йшли і йдуть зі своїми вірними на барикади, в потребі працюють у підпіллю, гинули в газових коморах гітлерівської Німеччини, а тепер разом наставляють чого новим узурпаторам. Один священик Кольбе значить для Церкви в Польщі більше як гори антирелігійної пропаґанди, державних утисків, псевдонаукової партійної макулятури (священик Кольбе вславився тим, що пішов добровільно в німецькому кацеті на смерть, щоб зберегти життя іншій людині). Чують це на своїй шкірі російські бальшевики, а не менше їхні польські комуністичні поплентачі. Боротьба польських комуністів з католицькою церквою переходила різні фази. Сьогодні це фаза тактичного відступу комуністів, яким не сила поборювати безкомпромісово Церкву, як це вони хотіли б. Це незначить, що польські комуністи не мали деяких успіхів у своїй боротьбі з католицизмом. Вони їх мали, але ці успіхи були пропорційно малі в порівнянні з їхніми сподіваннями й плянами та з ужитою енерґією і коштами. І хоч на польських селах щораз менше звучить привіт „нех бендзє похвальони...", але в польських церквах більший відсоток населення як в будь - якій іншій країні, не бракує кандидатів на священиків, майже всі діти хрищені, а понад 90 відсотків померлих ховані в католицькому обряді (ст. 245-251).

На жаль, польська Церква ще не зовсім визволилася з пороків шовінізму. Колись вона була поважним засобом польонізації інших народів, а ще й сьогодні покутує в ній старий баляст нетерпіння й нехоті до українців і білорусів, литовців, чи інших та до їх національних церков. Зміна її постави в цьому відношенні принесе великі користі всім заінтересованим, а в першу чергу їй самій. Вона бо виросте на ще більший моральний авторитет.

СУМЕРК МИСТЕЦТВА...

(Закінчення зі стор. 2-ої).

Домінантом сьогодення є телевізія. І перш усього, заки видають книжку, розглядають, чи вона своєю формою нагадує телевізійну драму. Потім кладуть вимоги, щоб зміст даної повісти не був складний, зате претенсійний, щоб дотримувався хвилини дня і щоб роздразнював людські нерви до крайніх меж. Тому сьогодні популярні такі автори, як Теодор Г. Вайт і йому подібні, й того роду книжки як „Патріша Гирст". Сьогоднішні повісті здебільша є нічим іншим як відбиткою і передруком подій, про які писали чи пише преса. А їхні автори є предметом дискусійних панелів на телевізії. Сучасна белетристика — це вияв штучних „казок", як, наприклад, відштовхуюча історія про чайку („Джон Лівінґстон Сіґел") або розповіді про різні еротичні збочення, на жаль, сьогодні дуже мало цінної белетристики. Коло читачів звужується, люди поволі втомлюються літературою, в якій переванта-ження псевдонатуралістичними сценами, злочинними діями і мелодратичнми „Совп операми". Читають книжки адвокати, в яких, так би сказати, є певна повинність, зараховуючи себе до інтелектуальної еліти слідкувати за літературним ринком, читають любителі книжки, яким годі без книжки обійтися, або ті, що хочуть похизуватися фактом, перед своїми знайомими, щоб цим робом піднести себе до рівня людей „вищої культури".

Ще час до часу трапляються і добрі повісті, зокрема історичного характеру, які появляються у зв'язку з відзначуванням 200-річчя Незалежности ЗСА, психологічні, в яких автори стараються розв'язати питання суспільних змін і допомогти людині віднайти себе і оцілити у сьогоднішньому світі — напруження нервів, поспіху, наркотиків і злочинів. Одначе в більшості письменники призабули, що в повісті високої літературної вартости повинно бути віддзеркалення краси, тобто мистецтва. На жаль, сьогоднішня белетристика — це або псевдожурналістика, або „вищої кляси" сплітки. В ніякому разі не мистецтво. Не можна поважно трактувати книжки ані окреслювати, як вартісний твір, якщо в ній немає цього незвичайного і зокрема нині рідкісного самоцвіту — мистецтва.

Проте, це покищо сумерк і він ще не зовсім означає цілковитого банкрутства американської повісти. Розв'язка в людині, в якої досі завжди було живе змагання до краси, значить і до мистецтва.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 21-го БЕРЕЗНЯ 1976 р.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64 Відд. о год. 2-ій по пол., точно, у Вінярського. Проситься всіх на збори вирівняти вкладки. — І. Бурний, секр.

ВУНСАКЕТ, Р. Ай. Квартальні збори Т-ва Запор. Січ 206 Відд. о год. 1-ій по пол. в парафіяльній залі, 74 Гаррис Аве. Є важні справи, тому проситься чл. прибути. — Управа.

БЕТЛЕГЕМ, Па. Річні збори 47-го Відд. о год. 11:30 ранком (зараз по відправі Богослужень) в церковній залі української церкви. при вул. Кенморе 1826 (Union Blvd & Kenmore Ave.) — Управа.

МІННЕАПОЛІС, Мінн. Річні загальні збори 345-го Відд. о год. 12:15 по пол. (відразу по Сл. Божій) в залі церкви св. Арх. Михаїла на розі 4-ої вул. та 5-ої Авеню Норт Іст. На порядку: звіти Управи та К. Комісії та вибір нової Управи на 1976 р. Проситься чл. прибути. — М. Каркоць, секр.

БОФФАЛО, Н. Й. В-во св. о. Николая 127 Відд. відбуває свої місячні збори кожної третьої неділі в місяці о год. 12:30 по пол. в залі Укр. кат. Церкви св. о. Николая при вул. Фільмор і Онайда. Вкладки можна платити перед і після зборів, а також в першу і четверту неділю, в залі церкви св. о. Николая, а кожної другої неділі в залі каплиці Матері Божої Одиґітрії при 955 Fillmore Ave. На останніх річних зборах було рішено влаштувати свято - ювілей Відділу, видати історію Відділу (цією справою займається спеціяльно уповноважений проф. О. Вережницький) та вибрано нову Управу на 1976 р. в складі: п-ні Анна Качур, поч. гол., А. Т. Кобрин, гол., проф. О. Вережницький заст. гол., Марія А. Гаравус, фін. секр., П. Гаравус, заст. фін. секр. і касир, Софія Везушко, рек. секр. Члени: І. Дроздовський і В. Ганущак. К. Комісія: Софія Судин, голова, В. Дусанівський і І. Березюк — члени. — Управа.

Український Народний Союз
влаштовує

ОДИНАДЦЯТІ КРАЙОВІ КРУГОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

в Чікаґо, Ілл.
Mages Bowlarena
3111 River Road
River Grove, Ill. 60171
(312) 456-4100
в СУБОТУ і НЕДІЛЮ,
29 і 30 травня 1976 року
ДАВЛІ і СІНҐЛІ —
29-го травня 1976 р., год. 3-тя по пол.
ДРУЖИННІ ЗМАГАННЯ —
в неділю 30 травня 1976 р., год. 1 по пол.
НАГОРОДИ і
БЕНКЕТ
Неділя, 30-го травня 1976 р., год. 6-та веч.
15.00 долярів від особи
Northwest Builders Hall
4848 North Central Avenue, CHICAGO, Ill.
Нагороди будуть роздані під час бенкету.
Реченець зголошень до 1-го травня 1976 р.
ЗАПРОШУЄТЬСЯ ДО УЧАСТИ ВСІХ ЧЛЕНІВ В ЗСА І КАНАДІ.
Boulers Headquaters:
Marriott Motor Hotel
8535 W. Higgins Rd., Chicago, Ill. (312) 693-4444
За дальшими інформаціями пишіть до:
Andrew Jula, Supreme Advisor and Chairman of National Sports Committee
15 Sands Avenue, Ambridge, Pa. 15003
(412) 266-2686
Helen B. Olek, 11th National Tournament Chairman
2151 N. Lorel Ave., Chicago, Ill. 60639
(312) 237-9662
William Krinock
927 Main St., Latrobe, Pa. 15650 — (412) 539-7792
William Hussar
35 Hardison Rd., Rochester, N.Y. 14617
(716) 544-6479
or
Ukrainian National Association
P.O. Box 76 — 30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303 — (201) 451-2200

ТАРЗАН, Ч. 7445. Тарзан перестерігає

Протягом тисячі років Опар відбивав напади людей, які хотіли здобути наш дорогоцінний метаь... Ти турбуєшся долею своєї жінки, Тарзане, а не опарянців!

Ви ще ніколи не мусіли протиставитись такій зброї, яку мають ці лихі люди, жрекине Ля!...

Я можу втратити одну дорогу мені особу, а ви можете втратити сотні!.. Хто з нас дійсно є самолюбом?!